

Cu dragoste,

Aprecieri pentru această carte

Această carte este fascinantă. Dezvăluie ceva ce dintotdeauna am tânjit să vedem: tainele inimii lui Jim și a lui Elisabeth. Încă din primele capitole ești captivat și fascinat de dăruirea cu care ei transformă fiecare emoție într-un prilej de a-L sărbători pe Cristos. În loc să dea frâu liber pasiunilor mistuitoare, ei verifică, prin rugăciune, fiecare dorință a lor în raport cu devotamentul pe care îl au față de Mântuitorul lor. (Cine face asta în zilele noastre?!) Minunata călătorie a dragostei dintre Jim și Elisabeth arată cititorului ce înseamnă o poveste de dragoste sacră. *Cu dragoste* este o lectură recomandată pentru aceia dintre noi care am crescut cu cărțile Elliot, dar poate fi o lectură binecuvântată, chiar obligatorie pentru tinerele cupluri creștine din zilele noastre.

—JONI EARECKSON TADA

Centrul Internațional pentru Dizabilități Joni și Prietenii

Tim și cu mine am avut privilegiul de a studia sub supravegherea lui Elisabeth Elliot (și încă facem deseori trimiteri la notițele de la cursul ei, chiar și după patruzeci și cinci de ani). Pentru noi, Elisabeth a fost o femeie cu principii solide, una care nu a tolerat deloc prostia! Ceea ce am învățat de la ea mi-a modelat viața și înțelegerea rolului meu ca femeie. Cartea aceasta mi-a dezvăluit o latură cu totul nouă a sa, una de angajament pasional față

de Mântuitorul ei și față de Jim Elliot, în această ordine. O recomand cu căldură oricui dorește să știe cum ar putea arăta o dragoste sfântă, puternică și pasională între un bărbat și o femeie, amândoi dedicați mai întâi lui Cristos, și o recomand și celor care vor să afle mai multe despre Elisabeth Elliot.

—KATHY KELLER

Cu dragoste este memoriul personal și puternic al unei fiice care scrie despre relația de dragoste pe care părinții ei au cultivat-o unul cu celălalt și cu Dumnezeu pe care L-au slujit – încă din primele zile petrecute împreună la facultate, continuând cu perioadele în care au fost despărțiți, cu călătoria lor misionară în Ecuador și pe parcursul căsniciei lor. Au scris des, din fericire pentru noi. Și acum, prin scrisorile lor atent păstrate, putem împărtăși angajamentul și ideile lor direct de la aceste două suflete remarcabile, având astfel o fereastră prin care putem vedea felul în care s-au format puterea și dragostea în relația și în lucrarea lor în lume. Așa că sunt încântată să vă recomand această perspectivă convingătoare a unor vieți trăite cu căldură. Și bine. Mulțumesc, Valerie. Bravo!

—DONNA OTTO

Într-o eră minusculă de tweet-uri, emoji-uri și snappy chat-uri, această carte este o bogată simfonie de limbaj și putere, de spiritualitate și înțelepciune, de dorință și pasiune, de tentații și adevăr. Citește-o și vei descoperi în ea un ospăț pentru inimă, minte și suflet... unul după care tânjeai fără să știi!

—ELLEN VAUGHN

autoare de bestselleruri New York Times

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHEPARD, VALERIE ELLIOT

Cu dragoste, : scrisorile personale și povestea de dragoste dintre Jim și Elisabeth Elliot / Valerie Elliot Shepard. - Oradea : Scriptum, 2021

ISBN 978-606-031-078-5

821.111

Cu dragoste,

SCRISORILE PERSONALE și POVEȘTEA DE DRAGOSTE *dintre*
JIM și ELISABETH ELLIOT

VALERIE ELLIOT SHEPARD

Editura Scriptum®
Oradea

De Elisabeth Elliot,
la Editura Scriptum au mai apărut:

Armonia promisiunilor Sale
Călăuzirea lui Dumnezeu
Cărarea singurătății
Disciplina
Fii încrezătoare
Fii liniștit, suflete!

Originally published in U.S.A. under the title
Devotedly,
The personal letters and love story of Jim and Elisabeth Elliot
by Valerie Elliot Shepard
Published by B&H Publishing Group, Nashville, Tennessee

© 2019 by Valerie Elliot Shepard
All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Cu dragoste,
Scrisorile personale și povestea de dragoste dintre Jim și Elisabeth Elliot
de Valerie Elliot Shepard

© 2021 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, toate citatele biblice folosite sunt preluate din traducerea D. Cornilescu. Citatele biblice notate NTR provin din Noua traducere în limba română.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-078-5

Tiparul executat în U.E.

Dedic acest volum cu dragoste profundă copiilor Shepard:

WALTER DORMAN

ELISABETH (MARTIN)

CHRISTIANA RUTH (GREENE)

JAMES ELLIOT

COLLEEN AMY (MCKINNELL)

EVANGELINE MARY (SMIDT)

JOY (PLECATĂ ÎN CER ÎN OCTOMBRIE 1990)

THEODORE FLAGG

SARAH ABIGAIL (IBANEZ)

cu aceste cuvinte din jurnalul tatălui meu:

Poate că, în mila Lui, El îmi va da o mulțime de copii pe care să-i călăuzesc prin vastele constelații, ca să exploreze splendorile scânteietoare, aprinse cu însăși degetele Sale. Dar dacă nu, oh, de aș putea măcar să-L văd, să simt mireasma veșmintelor Lui și să zâmbesc privind în ochii Iubitului meu, atunci nici stele, nici copii n-ar mai conta, ci numai El.

Isuse, Tu ești acum sfârșitul meu;

Tot Tu ai fost și începutul meu.

Oh, fi Tu prietenul din prezentul meu,

Cu Tine să umblu și de Tine să mă sprijin.

Lui Îi datorez dorința mea de a avea o familie numeroasă, la care Dumnezeu a răspuns oferindu-mi opt copii unici, inteligenți și frumoși.

Această carte le-o dedic lor, precum și micuței Joy, care s-a născut fără suflare la doar patru luni de sarcină. Când mă gândeam la un nume pentru ea, Dumnezeu mi-a dat versetul: „În prezența Ta este un belșug de bucurii“. Am încredere că, într-o zi, o vom întâlni toți și vom afla scopul Lui pentru ea, care va fi, așa cum este și al nostru, acela de a aduce glorie și laudă numelui Lui.

Dacă există un lucru la care știu că semăn cel mai mult cu tatăl meu este această dragoste față de creația lui Dumnezeu și dorința de a le arăta altora cât de minunat este El. Sper că v-am oferit aceeași dragoste fiecăruia dintre voi. Fie ca această carte să vă arate gloria și scopul lui Dumnezeu și să vă încurajeze să urmați îndrumarea Lui. El este Păstorul Desăvârșit!

Cuprins

<i>Mulțumiri</i>	9
<i>Prefață</i>	13
1948 Dragostea este stârnită	23
1949 Dragostea este testată	79
1950 Dragostea eliberează.....	165
1951 Dragostea tânjește	205
1952 Dragostea așteaptă (din nou).....	273
1953 Dragostea perseverează	355
<i>Epilog</i>	419

Mulțumiri

In primul rând, vreau să-I mulțumesc lui Dumnezeu și Fiului Său, Mântuitorul și Răscumpărătorul meu, pentru că a plănuțit și a orchestrat această minunată uniune între părinții mei, ca eu să fiu fiica lor și să mi se ofere privilegiul de a cerceta amănunțit aproape toate scrisorile și jurnalele lor. Am ajuns să-i prețuiesc și mai mult pe părinții mei în inima mea după ce am citit aceste minunate scrieri ale umblării lor cu Cristos, precum și ale relației lor unul cu celălalt.

Vreau să-i mulțumesc lui Marion Redding, draga mea domnișoară de onoare, care a organizat cronologic și m-a ajutat la descoperirea multor citate și la aranjarea documentelor în ordinea potrivită și care m-a sfătuit la telefon cu răbdare, atunci când simțeam că mă prăbușesc! De asemenea, a făcut câteva sugestii referitoare la modul în care să formulez propozițiile care au fost mai dificil de scris și a înțeles moștenirea uriașă și prețioasă pe care o port.

Îi sunt extrem de recunoscătoare lui Margaret Ashmore (o prietenă dragă a mamei mele de dinainte ca eu și Margaret să ne întâlnim) pentru editarea, corectarea și reformularea multor cuvinte sau propoziții. Îi sunt la fel de recunoscătoare lui Lawrence Kimbrough, editorul și colaboratorul meu de la LifeWay/B&H. Lawrence și Margaret au fost foarte răbdători cu această „scriitoare începătoare“

și au manifestat atâta bunătate, răbdare și smerenie față de mine în sugestiile pe care mi le-au făcut.

În 2013, când am început să scriu, o altă prietenă bună, Samantha Caroway, a găsit, a marcat și a etichetat multe fragmente din *Umbra Celui Atotputernic**, pe care am vrut să le folosesc în această carte. Cartea aceea a marcat-o profund, la fel ca pe mulți alții, și a apreciat angajamentul profund al tatălui meu de a-L urma doar pe Cristos.

De asemenea, vreau să-i mulțumesc lui Anthony Solis, care lucrează la o carte al cărei subiect îl reprezintă scrisorile mamei mele către mama lui și care încă mă ajută să înțeleg (din cauză că nu mă pricep la tehnologia computerizată) cum funcționează fișierele și dosarele dintr-un computer; el mi-a trimis scrisorile mamei din ceea ce a descoperit în Arhivele Colegiului Wheaton.

Alte două prietene, Julie Cochran și Shelley Hendry, au ajutat la citirea jurnalelor și scrisorilor pe care le-au scris părinții mei și au transcris multe dintre ele, dedicând timp și atenție pentru a le pregăti pentru această carte.

Sper ca, citind aceste scrisori și note de jurnal, fiecare dintre voi, cititorii, să fiți la fel de încurajați și binecuvântați (ba chiar copleșiți de reverență) cum am fost noi și, ca urmare, să vă dăruiți mai mult cauzei Împărăției Lui. Mulțumesc, de asemenea, numeroaselor surori în Cristos și familiei mele, care s-au rugat pentru mine în ultimii patru ani! Sunt prea multe persoane ca să le menționez, dar vă prețuiesc pe fiecare și vă sunt extrem de recunoscătoare!

* Elisabeth Elliot, *Umbra Celui Atotputernic*, Discipolul, 2010.

Cât de des, Doamne, ochii noștri recunoscători
Au văzut lucrarea Ta:
Cât de des ne surprinde dragostea Ta,
Din zori până la apus de soare.

Cât de des ai adus o ploaie plină de har
Peste moștenirea Ta.
Când pacea noastră interioară
Era din nou cu mare greutate-atinsă.

Tu, Cel care pe ceruri călărești,
Ce miracol al iubirii
Te-aduce atât de repede de partea noastră,
Mai repede decât mișcarea unui gând?

Dragostea noastră este ca o mică baltă,
Dragostea Ta este largă ca marea,
O, cât de frumoasă, cât de minunată,
Cât de nobilă poate fi Iubirea!

AMY CARMICHAEL

Prefață

Niciunul dintre părinții mei nu ar fi putut prevedea vreodată că numele lor vor deveni cunoscute și apreciate la nivel internațional. Inimile lor i-au motivat să țintească sus. Dumnezeu a dorit să prezinte două vieți contopite într-una singură, al căror devotament deplin față de El avea să influențeze viețile a nenumărate suflete.

S-au născut în familii obișnuite, nici pe departe înstărite, unul pe coasta de vest a Statelor Unite, iar celălalt pe coasta de est. Cărările li s-au încrucișat abia la facultate, în Vestul Mijlociu, în anii de după cel de-al Doilea Război Mondial. Cu toate acestea, chiar și ca adolescenți și adulți tineri, și-au păstrat un devotament remarcabil față de Cristos, mult mai mult decât majoritatea celor de vârsta lor. Au renunțat la orice dorințe omenești mărunte de dragul împărăției Lui, indiferent de preț sau de implicații, pentru ca numai El să poată primi toată gloria.

Biblia ne spune: „Prin lumina Ta, vedem lumina“ (Ps. 36:9). Deoarece părinții mei au umblat în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, El le-a dat claritate asupra chemării lor, îndrumându-i pe fiecare în parte spre junglele din America de Sud. Ei aveau convingerea deplină că-L vor sluji pentru tot restul zilelor lor în locuri necunoscute de restul lumii, ducând mesajul Scripturii unor

oameni care nu auziseră niciodată Evanghelia vestită în propria lor limbă.

Ultimul lucru pe care și-l doreau era să-și facă un renume.

Dar Dumnezeu a sfâșiat vâlul anonimatului lor duminică, 8 ianuarie 1956. Un trib primitiv de indieni ecuadorieni i-a ucis cu sulița pe tatăl meu, Jim Elliot, și pe alți patru tineri misionari în timp ce încercau să comunice cu ei. Moartea lui a lăsat-o pe soția sa, Elisabeth, cu care era căsătorit de doi ani și ceva, singură. Văduvă. La douăzeci și nouă de ani. Cu mine.

Eu aveam doar zece luni, așa că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat pe tatăl meu, decât din ceea ce am aflat despre el în decursul timpului. La început, am urmărit-o pe mama slujind neînfricată tocmai oamenilor care i-au măcelărit soțul în aceeași junglă. Mai târziu, după ce ne-am întors în State, am auzit mai multe despre această întâmplare în perioada studiilor și pe parcursul dezvoltării mele ca femeie, apoi ca soție și mamă. În tot acest timp, desigur, am devenit conștientă de cât de extraordinare au fost, de fapt, viețile „obișnuite“ ale părinților mei.

Mama mea a continuat să descrie viața soțului ei în cărți monumentale precum *Umbra Celui Atotputernic* și *Prin porțile splendorii*. Lumea creștină a ajuns să-i cunoască drept Jim Elliot, misionarul erou care a murit ca martir, și Elisabeth Elliot, autoare îndrăgită, vorbitoare, mentor și învățătoare a Bibliei.

De-a lungul anilor, poveștile vieții lor, împreună cu câteva citate din scrierile lor, devenite acum celebre, au inspirat numeroase cărți, articole, bloguri și ilustrații de predici, chiar și filme de lung metraj și documentare. Influența lor continuă să reverbereze în întreaga creștinătate. Până în ziua de azi, mulți bărbați și femei, care Îl împărtășesc pe Cristos în condiții umile și dificile, susțin că moștenirea de credință a părinților mei a fost scânteia care le-a aprins dorința de a sluji în misiuni globale.

În această carte vreau să împărtășesc partea nespusă a acestei povești. Chiar dacă ai citit cartea mamei mele *Pasiune și puritate*, nu cunoști încă multe nuanțe și aspecte ale poveștii de dragoste a părinților mei.

De fapt, nici eu nu le-am cunoscut. Nu pe toate, cel puțin. Evident,

câteva dintre ele au ieșit pur și simplu la iveală în conversații sau în comentarii spontane de-a lungul anilor. Mama îmi povestea deseori cu bucurie despre personalitatea tatălui meu, despre cum îi făcea pe toți să râdă și cât de teribil o intrigau poznele sale de măscărici al clasei la facultate (modelul desăvârșit de devotament liniștit, retras și studios). În ochi îi apărea o sclipire ori de câte ori o întrebam despre el, subliniind cât de mult o încânta masculinitatea lui, cât de mult o inspira devotamentul lui profund față de Dumnezeu și cât de mult o emoționa pasiunea lui pentru Evanghelie și pentru ea. Spera ca într-o bună zi Domnul să mă binecuvânteze cu un soț care să aibă aceleași calități pe care ea le iubea atât de mult la tatăl meu. Iar El a făcut acest lucru!

Am citit jurnalele tatălui meu (*The Journals of Jim Elliot*, pe care mama mea le-a compilat, editat și publicat în 1978), așa că am aflat și alte detalii ale relației lor, care ieșeau ocazional la suprafață printre notițele sale zilnice și observațiile făcute pe marginea studiului biblic personal. Dragostea lor a fost profundă și plină de încântare, o dragoste pe care au cultivat-o cu o sfințenie extraordinară, chiar și atunci când le testa limitele și îi surprindea în moduri pe care nu le preconizaseră vreodată – spiritual și nu numai.

Și în cea mai mare parte a vieții mele, această cunoaștere generală a poveștii lor de dragoste și a căsniciei lor mi s-a părut întotdeauna suficientă.

În ultimii ani, însă, curiozitatea mea a reapărut, determinându-mă să mă dedic misiunii de a găsi comoara specială pe care mi-o oferise cândva mama mea – toate scrisorile pe care tatăl meu i le scrisese din 1948 până în 1953, anul în care s-au căsătorit.

În perioada în care mi le-a oferit, casa noastră plină de opt copii îmi consuma întreaga energie de a întreprinde lucruri mari și mici, deopotrivă. A înțeles și ea acest lucru și mi-a spus, la fel cum făcuse atunci când îmi oferise jurnalele ei personale, că s-ar putea să mi se pară interesante într-o zi, „când vei avea mai mult timp“.

În trecerea anilor, pe măsură ce copiii creșteau și începeau să părăsească locuința rând pe rând, am început să mă gândesc din nou la acele scrisori și la povestea de dragoste pe care știam că o conțin, deși, din păcate, nu îmi mai aduceam aminte unde le pusesem! Dar

Dumnezeu știa. Și El avea planuri care au început să capete contur în momentul în care am descoperit cuțărul în care le depozitasem „pentru mai târziu“. Sosise timpul.

Am început să studiez cu atenție fiecare cuvânt, descoperind profunzimi mari și misterioase ale acelei iubiri autentice și indestructibile, născute din Dumnezeu. Interacțiunile din viața reală a doi tineri urmau să-i înflăcăreze pe alții. Jim și Betty au întruchipat, nu perfect, dar persistent, felul în care Dumnezeu vrea ca noi să abordăm dragostea și s-o păstrăm permanent sub îndrumarea Sa.

Și cât de mult au ajuns să se iubească unul pe celălalt! Ceea ce vei descoperi, pe măsură ce urmărești evoluția relației lor și deciziile pe care le-au luat pe parcurs, este semnul distinctiv a ceea ce cred eu că este *încă* planul lui Dumnezeu (la fel de viabil și astăzi) pentru tinerii îndrăgostiți. Dacă se încredințează și se predau Lui, ei vor fi cu adevărat împliniți în Mântuitorul lor.

Într-adevăr, povestea părinților mei nu este unică pentru ei. Citim în 1 Corinteni 2:9: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit, iar la inima omului nu s-au suit – așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc“. Dumnezeu îi iubește pe cei care se încred în grija și în prezența Lui cu același devotament cu care s-au încrezut ei. El este în continuare în stare să-i binecuvânteze pe cei care merg pe calea prea rar umblată a purității și a onoarei pe care El o dorește pentru copiii Lui. El plănuiește pentru ei o bucurie mai profundă atunci când sunt dispuși să aștepte, să lucreze și să aibă încredere în El într-un spirit de rugăciune.

De curând am dat peste un articol de ziar care descria tendințele actuale ale întâlnirilor în rândul generației mileniale – o denumire generală dată generației de tineri adulți ai secolului al XXI-lea. Și, deși știu că cultura noastră este foarte departe de modul protejat în care eu l-am întâlnit și am fost curtată de cel ce avea să îmi devină soț, tot am fost șocată de ceea ce se susținea a fi o practică obișnuită. Aproape jumătate dintre tinerii necăsătoriți din ziua de azi spun că, de obicei, fac sex *înainte* de prima întâlnire. Ceea ce consideră ei acum ca fiind aspectul intim al relației lor este ceea ce se întâmplă *după* ce s-au culcat unul cu altul, ajungând, în sfârșit, să se cunoască conversând și făcând cunoștință cu familia și prietenii celuilalt. Mai grav e că aceste

rezultate ale sondajelor par surprinzătoare pentru experți doar pentru că încalcă „regula de aur“ anterioară, conform căreia oamenii păstrau sexul pentru a treia întâlnire!

În contrast puternic cu aceste tendințe, povestea pe care urmează să o cunoști este mai mult decât o mărturie a modului în care doi oameni îndrăgostiți și-au păstrat virginitatea pentru căsătorie și a modului în care oamenii încă mai fac acest lucru și astăzi. Fiindcă oricât de importantă este castitatea, natura cuvintelor și a acțiunilor părinților mei dezvăluie un cuplu care s-a remarcat nu numai prin ceea ce *nu a* făcut, ci și prin ceea ce *a* făcut. Domnul le-a umplut gândurile cu dragostea Lui. Ei s-au străduit în special să afle clar care era voia Lui pentru ei printr-o viață de ascultare. S-au încurajat unul pe altul să rămână concentrați asupra promisiunilor Lui veșnice, în ciuda circumstanțelor care le-ar fi putut lesne amplifica îndoielile, decepțiile sau disperarea. Domnul a pretins din partea lor o răbdare extraordinară, inexplicabilă, care părea descurajantă atunci când vedeau constant persoane din cercul lor logodindu-se și căsătorindu-se. Puteau foarte bine să aleagă ei înșiși momentul căsătoriei lor, fără să țină cont de alegerea lui Dumnezeu pentru ei.

În schimb, au renunțat la iubirea lor unul față de celălalt. Au predat-o în totalitate Celui în care se încredeau că îi va îndruma spre viitorul pe care El îl pregătise pentru ei, oricare ar fi fost acela. Și după ce I-au încredințat-o cu curaj și în mod constant, astfel încât să poată asculta de Cristos și să-L poată urma deplin pe El, dragostea le-a fost redată în moduri în care – ei bine, vă las pe voi să descoperiți povestea.

Pentru a înțelege amploarea aventurii lor împreună, ar trebui să vă spun că, în această carte, cuvintele lor provin din mai multe surse. O sursă o reprezintă scrisorile tatălui meu, pe care le-am menționat deja, dintre care aproape niciuna nu a fost vreodată publicată, cu excepția câtorva fragmente restrânse apărute în câteva dintre cărțile mamei mele. De asemenea, am extras pasaje și din scrisorile ei către el. În mod misterios, el a ales să nu păstreze scrisorile ei din 1948 și din prima jumătate a anului 1949, așa că nu pot decât să deduc ceea ce ea i-a scris lui din comentariile pe care le-a făcut el în scrisorile sale de răspuns.

Mama mea, la fel ca tatăl meu, a ținut un jurnal în timpul acelor

ani, în care a surprins câteva dintre sentimentele ei, multe rugăciuni și diverse meditații pe marginea pasajelor studiate din Scriptură. În plus, a ținut o agendă pe cinci ani pe care a încheiat-o în 1951 și în care a scris pe scurt activitățile ei zilnice. Fiecare dată calendaristică (1 ianuarie, 2 ianuarie etc.) conține câte un fragment, mai întâi pe anul 1947, apoi imediat sub el, pe anul 1948 și tot așa, ceea ce i-a permis să privească în urmă la fiecare răsfoire a agendei și să vadă exact ce făcuse și la ce se gândise în aceeași zi cu un an în urmă sau în cei anteriori.

După cum îți poți imagina, cunoscând-o pe mama mea, chiar și cele mai criptice sau banale consemnări ale detaliilor par să aibă o oarecare greutate. Putem chiar spicui înțelepciune din detaliile obișnuite, despre care ea știa că Domnul le consideră sfinte.

Luate împreună, această combinație de scrisori trimise unul altuia și jurnale creează câteva impresii. În primul rând, ele surprind conștientizarea curioasă, atentă, extrem de profundă a vieții, care caracteriza modul în care abordau ei fiecare zi și care îi împiedica să se pripească sau să reacționeze emoțional la împrejurări. Au fost uneori nerăbdători, dar rareori naivi din punct de vedere spiritual.

În al doilea rând, scrierile lor erau adesea presărate cu citate preluate de la autori experimentați, cu strofe din imnuri sacre, cu strofe memorate din poezii, precum și cu versuri din creațiile lor originale. Și-au hrănit în permanență mințile cu ideile unor scriitori erudiți, atât creștini, cât și laici. S-au adâncit în cugetările uriașilor spirituali, consumând constant scrierile clasicilor care le-au cultivat o gândire nu doar largă, ci și profundă.

În al treilea rând, nu chiar atât de evidente în scrisorile lor sunt realitățile nerostite a ceea ce a însemnat comunicarea la distanță la sfârșitul anilor 1940 și începutul anilor 1950. Cum se întâmplă în fiecare generație, și ei știau doar atât cât se știa în vremea lor. Dar, pentru a înțelege contextul poveștii lor, unii dintre noi va trebui să renunțăm la impresia că și atunci, la fel ca astăzi, puteai avea acces la oricine, oricând și oriunde. Jim și Betty au trăit într-o epocă în care trebuia să scrii scrisori, să le timbrezi și să le pui în căsuța poștală, fiind conștient că nu vor ajunge la adresa celui lalt decât peste câteva zile. Odată ce le citea (și le recitea), destinatarul se punea să încropească

un răspuns scris de mână. Următoarea scrisoare cu răspunsuri la întrebările puse putea să ajungă la destinație abia după o săptămână, sau poate o lună, în funcție de cât timp avea nevoie persoana respectivă să stea să scrie propria scrisoare. Când părinții mei scriau mai des, scrisorile lor se intersectau la poștă și făceau referire la comentarii făcute, probabil, într-o scrisoare scrisă anterior.

Ritmul acestei realități – inevitabila satisfacție întârziată – era o chestiune pur și simplu acceptată în lumea în care trăiau, dar care pare insuportabilă în comparație cu răspunsul instant pe care îl așteptăm noi astăzi. Cu toate acestea, nu pot să nu mă întreb dacă ceea ce am obținut prin accelerarea vieții nu ne-a costat timpul de reflecție care face ca poveștile de dragoste precum cea a părinților mei să fie atât de unice.

Când le citesc cuvintele – chiar și din perspectiva rară de a fi singurul lor copil – inima mea dorește să-L onoreze mai mult pe Cristos cu cea mai bună jertfă pe care L-o pot aduce. Chiar și la cei șaiszeci de ani ai mei, cuvintele lor mă inspiră să-mi reînsuflețesc devotamentul și dorința de a suferi și a mă sacrifica de dragul Evangheliei, așa cum au făcut-o părinții mei. Mă încurajează, de asemenea, să mă rog pentru copiii mei, nepoții mei și generațiile lor, ca ei să primească o viziune eternă pentru viața lor. Mă rog ca ei să cunoască din proprie experiență bucuria neasemuită de a-I încredința lui Dumnezeu fiecare moment, fiecare întrebare, fiecare rană și întârziere derutantă, știind că drumul ales de El este întotdeauna cel mai bun, mereu mai bun.

Faptul că sunt fiica unor părinți atât de remarcabili m-a supus la numeroase și negrăite lecții de viață. Ei au trăit pentru El, au iubit pentru El și au perseverat prin harul Lui. Eu nu dețin aceleași daruri sau calificări pe care ei le-au împărtășit și le-au întruchipat sau, cel puțin, nu în aceeași manieră. Cu toate acestea, consider că moștenirea mea este aceea de a fi fidelă chemării lui Cristos pentru viața mea. O parte din această chemare și responsabilitate o manifest prin volumul de față, pe care sunt atât de onorată că l-ai luat și ai ales să-l citești.

Este modul meu de a le oferi mamei și tatălui meu o anumită măsură de recunoștință. Și mai important, este expresia recunoștinței mele față de Dumnezeu pentru ceea ce a făcut cu atâta generozitate pentru mine. Sper ca mărturia lor nemuritoare să fie o încurajare

pentru tine. Mai mult decât orice, mă rog ca acest volum să fie un prilej de laudă la adresa Domnului pentru că ne-a permis tuturor, prin harul Său, să avem parte de frumusețea sfințeniei Sale.

VALERIE ELLIOT SHEPARD

Notă pentru cititor: scrisorile și jurnalele părinților mei sunt redată pe tot cuprinsul cărții în paragrafe scrise într-un font diferit. În paragrafele descriptive scrise de mine, unde am introdus fragmente din scrierile originale, cuvintele lor sunt redată cu litere cursive.

Păstrează între noi Crucea Ta,
Domn Binecuvântat,
Ca pe Tine să Te iubim. Dă-ne
puterea Ta, ca să putem
Rămâne prosternuți la
Picioarele Tale străpunse
Și să fim canale nestingherite, sfinte,
Pentru scopul Tău.

Fă-ne chipul tare ca de cremene,
Să facem voia Ta – al nostru
unic scop să fie.
O, Doamne, inimile noastre sunt de nestrămutat –
nu ne lăsa să dăm înapoi.
Mistuie plăcerile inimii noastre,
În ea să ardă doar dragostea Ta.

ELISABETH HOWARD